
Báthori Csaba

ILLESZKEDÉS

Elfogyni, de nyomot hagyni:
ezt a vízcsepptől tanultuk. Halkan
lenni és énekelni: ezt a szúnyogtól
tanultuk. Párosan égni,
nem magunkban: ezt a kanóctól
és a lángtól tanultuk. A türelmet
a kövektől örököltük. A fegyelmet
és önuralmat a felhőktől
lestük el, akik lázadás nélkül
illeszkednek a szelekbe. A leleményt
és ravasz céltudatot a kúszónövényektől
örököltük. Rugalmasságra oktattak a tengerek
s a folyók. A hús káprázatait
arábiai éjszakákban szereztük. Idegen
tollainkra idegen tollakat halmoztunk,
s egyszercsak azt mondtuk: enyém.
Kiléptünk a tükörből, s azt mondtuk:
én vagyok a valóság, ő a látszat. Az
árulás is az igazság szókészletével él
és a teremtés mimikáját utánozza. De
a lélek tükre
nem a szem, hanem a tettek.

(Tékinet, 2002/2–3.)